

Oikaisuvaatimus Kokkolan kaupunkirakennelautakunnalle

Pyydämme, että kaupunkirakennelautakunta oikaisee 22.1.2025 pitämässään kokouksessa 8 §:n kohdalla ratkaisemansa asian päätöksen ja hyväksyy mainitusta pöytäkirjan pykälästä ilmenevän hakemuksemme.

Oikaisuhakemuksemme tueksi viittaamme kaikkeen siihen, minkä olemme esittäneet 1.10.2024 päivätyssä hakemuksessamme kaupunkirakennelautakunnalle. Lisäksi esitämme seuraavaa:

Asiakysymyksen käsittely kaupunkirakennelautakunnassa

Kaupunkirakennelautakunnan päätös on oikaistava, koska siinä ei ole huomioitu maankäyttö- ja rakennuslain voimaantulosäännöksiä, joihin olemme hakemuksessamme viittaneet. Esittelystä ilmenee myös, että asiassa ei ole selvitetty näiden säännösten merkitystä ja kunnan oikeutta aiemmin voimassa olleen rakennuslain nojalla ottaa rakennuskaavat haltuunsa.

Esittelyssä on todettu että ”selvää on, että Kaarlelan kunnan tielautakunnan tehtäviin tai toimivaltaan ei ole lainsäädännön tai kunnan myöntämien valtuutusten perusteella kuulunut teiden haltuunotto kunnan omistukseen.”

Esittelyssä ei ole hahmotettu tiealueen *haltuunotto-oikeuden* ja maapohjaan kohdistuvan *omistusoikeuden* eroa, kuten ei myöskään ennen maankäyttö- ja rakennuslakia voimassa ollutta rakennuslain mukaista kunnan haltuunotto-oikeutta.

Aiemmin voimassa olleen rakennuslain nojalla kunta saattoi rakennuskaava-alueella ottaa tiealueen haltuunsa, eli käyttöönsä, vaikka maanomistus säilyi entisillä omistajilla. Rakennuslaissa ei ollut säännöstä siitä, että haltuunottopäätös olisi ollut kunnanvaltuuston tehtävä.

Maankäyttö- ja rakennuslain tullessa voimaan 1.1.2000 tällaiset kunnan haltuunsa ottamat tiealueet siirtyivät kunnan omistukseen suoraan lain nojalla, ilman kunnan tai muun viranomaisen päätöstä.

Maankäyttö- ja rakennuslain 218 §:n 1 momentin mukaan ”rakennuskaavatien alue, joka on rakennuslain nojalla otettu kunnan haltuun, siirtyy tämän lain voimaan tullessa kunnan omistukseen.” Tästä ilmenee selkeästi sekä haltuunotto-oikeuden ja omistusoikeuden ero että omistusoikeuden syntyminen suoraan lain nojalla.

Esittelyssä on esitetty, että edellä mainitut lain mukaiset toimet eivät lainkaan olisi olleet mahdollisia, vaan että kunnan saadakseen maankäyttö- ja rakennuslaissa tarkoitetun tiealueen

omistukseensa olisi tullut luovutustoimin hankkia alue omistukseensa. Näin ei siis ole, vaan kunta on rakennuslain nojalla ensin ottanut tiealueen haltuunsa. Tämän jälkeen lainmuutos on tuonut alueen kunnan omistukseen, vaikka kunta ei olisikaan rekisteröinyt omistusoikeuttaan.

Olemme myös hakemukseemme liittäneet Karjaan kaupungininsinööri Tom Granströmin kirjoituksen Maankäyttö -nimisessä julkaisussa 1/2001, jossa hän on selittänyt lain siirtymäsäännösten merkitystä ja sisältöä ja todennut muun muassa seuraavaa:

”Rakennuskaavatien alue, joka on rakennuslain nojalla *otettu kunnan haltuun* (kursivointi Granström), siirtyi maankäyttö- ja rakennuslain voimaan tullessa kunnan omistukseen (MRL 218 § 1 mom.). Näin tapahtui riippumatta siitä, oliko alueesta maksettu korvauksia vai ei. Lukuisat lienevät ne tapaukset, jolloin rakennuskaavatiet on otettu haltuun pelkästään suullisen sopimuksen perusteella. Näissä tapauksissa on vaikeata osoittaa, miten kunnan haltuunotto-oikeus alueeseen on syntynyt. Hallituksen esityksessä maankäyttö- ja rakennuslaiksi lähdetään kuitenkin siitä, että haltuun otettu rakennuskaavatien alue siirtyy kunnan omistukseen, riippumatta siitä miten haltuunotto on tapahtunut.”

Samassa artikkelissa Granström toteaa myös, että ”Merkittävää tässä on se seikka, että kun rakennuslain mukaisten rakennuskaavojen alueilla kunta sai käyttöoikeuden rakennuskaavatien alueeseen, niin maankäyttö- ja rakennuslain mukaan kunta saa omistusoikeuden katualueisiin. Tämä on omiaan selventämään kiinteistöjärjestelmää. Roikkuvathan rakennuskaavatiealueiden pinta-alat vielä niitä luovuttaneiden tilojen pinta-aloissa, kun rakennuskaavatiealueita ei ole erotettu eri kiinteistöiksi. Rakennuslaista puuttui rakennuskaavatiealueiden luovuttamisen osalta säännökset rakennuskaavan muutostilanteessa, mikä on johtanut epävarmaan ja epäyhtenäiseen käytäntöön rakennuskaavateiden haltuunotossa ja korvaamisessa kaavamuutostilanteissa. Tämä tilanne korjaantuu maankäyttö- ja rakennuslain myötä.”

Maankäyttö- ja rakennuslain tullessa voimaan rakennuskaavatien alue siirtyi siis suoraan lain nojalla, ilman luovutustoimia kunnan omistukseen ja kadunpidon piiriin, jos se oli yleisessä käytössä ja oli otettu kunnan haltuun.

Maankäyttö- ja rakennuslain 219 §:n 2 momentin mukaan ”aiemman lainsäädännön nojalla yleiseen käyttöön luovutettujen ja yleisessä käytössä olevien katujen ja rakennuskaavateiden katsotaan olevan kadunpidon piirissä ilman eri päätöstä.”

Rakennuslain 103 §:n mukaan ”Rakennuskaavatie on rakennuskaava-alueella yleiseen käyttöön luovutettu tie, joka ei ole yleisistä teistä annetun lain (243/54) mukainen tie.”

Olemme hakemukseemme liittäneet Kokkolan kaupungin arkistosta löytyneen Kaarlelan kunnan tielautakunnan pöytäkirjan 30.7.1968, jonka nojalla kunta on ottanut muun muassa nykyisen Auratie nimellä kulkevan väylän haltuunsa. Pöytäkirjassa on nimenomaisesti todettu, että tiet hyväksytään haltuunotettaviksi (övertagande).

Auratie sijaitsee kiistatta vanhalla rakennuskaava-alueella, se on alusta alkaen ollut yleisessä käytössä ja Kaarlelan kunnalla on rakennuslain nojalla ollut oikeus ottaa se haltuunsa. Tällaisen haltuunottopäätöksen kunta onkin tehnyt. Lisäksi haltuunottopäätös on voinut

tapahtua hiljaisestikin, ilman kirjallista päätöstä, jollainen tässä tapauksessa siis on kuitenkin kunnan toimesta tehty. Näin ollen kaupunkirakennelautakunta on erehtynyt katsoessaan, ettei tämä olisi mahdollista. Kaarlelan kunta on aikanaan tehnyt tarvittavan haltuunottopäätöksen, eikä maanhankkimispäätöstä ole silloin tai myöhemminkään tarvittu. Kuntaliitos ei luonnollisestikaan tätä asiaa muuta.

Jos kysymys olisi ollut vain siitä, että Kaarlelan kunta olisi vapaaehtoisesti sitoutunut yksityisteiden kunnossapitoon, kunnalla ei olisi ollut mitään syytä tehdä erikseen päätöstä joidenkin teiden kohdalla, koska silloinhan päätös olisi tehty koskien kaikkia yksityisteitä. Nyt päätökset on tehty kohdennetusti kohta rakennuskaavan tultua vuonna 1967 voimaan ja muotoiltu koskemaan nimenomaisesti pöytäkirjassa mainittujen teiden haltuunottoa. Näistä Auratie ja osin Korpintie sijaitsevat vanhalla rakennuskaava-alueella, joka maankäyttö- ja rakennuslain 213 §:n 1 momentin nojalla on nyt asemakaava-alue.

Kaupunginrakennelautakunnalle esitetyssä esittelyssä on viitattu vain niihin vanhan, vuoden 1963 yksityistielain säännöksiin siitä, että kunta saattoi rakennuskaava-alueella suorittaa avustusta yksityisteiden ylläpitoon tai ottaa suoritettavakseen tiettyä toimia näillä teillä. Rakennuslakiin vuonna 1981 otettua säännöstä siitä, mitkä tiet oli katsottava rakennuskaavateiksi ei ole huomioitu, kuten ei varsinkaan maankäyttö- ja rakennuslain paljon myöhempiä säännöksiä siitä, milloin rakennuskaavatien alue on siirtynyt kunnan omistukseen ja tienpidon piiriin. Lisäksi kaupunkirakennelautakunta on Kaarlelan kunnan tielautakunnan päätöksen sanamuodon vastaisesti katsonut, että kunta ei olisi ottanut pöytäkirjassa mainittuja teitä haltuunsa.

Käännösvirhe ja kaupunginrakennelautakunnan virheellinen käsitys asian Dnro 603/03.04.04.04.16/2024 käsittelystä hallinto-oikeudessa

Kaupunginrakennelautakunnan pöytäkirjassa esitetyn esittelyn mukaan Vaasan hallinto-oikeus olisi hylännyt hakijoiden hallinto-oikeudelle tekemän hakemuksen päätöksellään 30.9.2024 (1278/2024). Näin ei kuitenkaan ole. Hallinto-oikeuden päätös on annettu ruotsin kielellä ja päätöksen mukaan asia on jätetty tutkimatta (avvisats), koska hallinto-oikeus on katsonut, että prosessilaji on väärä. Asian tutkimatta jättäminen tarkoittaa, että hallinto-oikeus ei ole tutkinut asiaa lainkaan, eikä siis ratkaissut asiakysymystä. Tämä ilmenee myös hallinto-oikeuden päätöksestä. Lautakunnan jäsenille annetussa Kokkolan kaupungin tuottamassa suomenkielisessä käännöksessä hallinto-oikeuden päätöksestä tämä päätöksen kohta on käännetty virheellisesti. Lautakunnan jäsenille ei ole esitetty hallinto-oikeuden alkuperäistä ruotsinkielistä päätöstä, miksi esittely ei ole tältä osin antanut oikeaa kuvaa asiasta. Tähän oikaisuvaatimukseen liitämme siksi kopion hallinto-oikeuden alkuperäisestä ruotsinkielisestä päätöksestä.

Jokaisella kunnan jäsenellä on oikeus tehdä hakemus kunnalliselle elimelle kuntaa koskevassa asiassa, kuten kunnassa sijaitsevaa tietä tai katurakennusta koskevassa asiassa ja saada siitä valituskelpoinen päätös.

Asian kieli

Kaupunkirakennelautakunta on käsitellyt asian suomeksi ja antanut päätöksensä vain suomeksi, vaikka asianosaisten kieli on ruotsin kieli ja hakemus on jätetty ruotsin kielellä. Lautakunta on nimenomaisesti kieltäytynyt käsittelemään asiaa ruotsin kielellä tai antamalla päätöstään tällä toisella kotimaisella kielellä.

Lautakunnalle ei ole myöskään esitetty alkuperäistä hakemustamme, joka oli ruotsin kielellä, vaan pelkästään asian jouduttamiseksi oheistamamme suomenkielinen käännös. Samoin lautakunnalle ei ole esitetty Vaasan hallinto-oikeuden edellä mainittua alkuperäistä ruotsinkielistä päätöstä, vaan Kokkolan kaupungin tuottama käännös, joka siis on ollut edellä tarkoitettulla tavalla virheellinen ja antanut lautakunnan jäsenille käsityksen, että Vaasan hallinto-oikeus olisi jo ratkaissut asiakysymyksen.

Asian käsittelyssä on rikottu kielilakia, koska asia olisi kielilain mukaan tullut käsitellä ruotsin kielellä. Esittely olisi siis kuulunut laatia ruotsin kielellä ja päätös olisi tullut antaa asianosaisille ruotsiksi. Näin ei ole tapahtunut.

Kielilain 12 §:n 1 momentin mukaan hallintoasian käsittelykielenä on kaksikielisessä viranomaisessa asianosaisen kieli. Saman lain 19 §:n 1 momentin mukaan päätös on laadittava asian käsittelykielellä. Näin ollen asian käsittelykieli on tässä asiassa ruotsin kieli ja päätös on laadittava ruotsin kielellä.

Halutessaan kunta voi luonnollisesti antaa lautakunnan jäsenille suomenkielisen käännöksen, mutta silloin kysymys on käännöksestä, varsinaisen esittelyn ja päätöksen ollessa ruotsin kielellä.

Lautakunnan kokouksessa asiasta voidaan keskustella molemmilla kotimaisilla kielillä, suomeksi ja ruotsiksi.

Kielilaissa tai muissa laeissa ole mitään säännöksiä kunnan hallintokielestä. Sellaista käsitettä kuin hallintokieli ei laissa ylipäätään ole kunnan kohdalla.

Kokkola on kaksikielinen kaupunkina velvollinen noudattamaan kielilakia.

Edellä esitettyyn viitaten pyydämme, että Kokkolan kaupunginrakennelautakunta oikaisee 22.1.2025 § 8 kohdalla tekemänsä päätöksen ja hyväksyy hakemuksemme, jonka mukaan Auratie ja Korpintie ovat koko pituudeltaan Kokkolan kaupungin omistuksessa ja kadunpidon piirissä.

Kokkolassa, helmikuun 4 päivänä 2025.

Freja Häggblom

Lars-Johan Häggblom

Erik Wikström

Tyllintie 5, 67600 Kokkola

Auratie 16, 67600 Kokkola

Mottaget 4.2.2025

Kl. 11.55

SL

Sonja Felo

Till stadsstrukturnämnden i Karleby stad, begäran om omprövning

Vi begär att stadsstrukturnämnden rättar beslutet i det ärende som stadsstrukturnämnden har avgjort 22.1.2025 under § 8 av protokollet och bifaller vår ansökan, som framgår under nämnda paragraf av protokollet.

Till stöd för vår omprövningsbegäran hänvisar vi till allt det som vi har anfört i vår ansökan till stadsstrukturnämnden 1.10.2024. Dessutom anför vi följande:

Handläggningen av sakfrågan i stadsstrukturnämnden

Stadsstrukturnämndens beslut ska rättas, eftersom nämnden i sitt beslut inte har beaktat övergångsbestämmelserna i markanvändnings- och bygglagen, vilka vi har hänvisat till i vår ansökan. Av föredragningen framgår också att man inte har utrett betydelsen av dessa övergångsbestämmelser och den rätt som kommunen med stöd av den tidigare gällande byggnadslagen hade att ta en byggnadsplaneväg i sin besittning.

I föredragningen konstateras att "klart är att vägnämnden i Karleby kommun inte med stöd av lagstiftning eller kommunens befullmäktigande har haft som uppgift eller haft behörighet att i sin besittning överta vägar i kommunens ägo" (översättning av undertecknad).

I föredragningen har man inte uppfattat skillnaden mellan *rätt att överta besittningen* av område för väg och *äganderätt* till markområde. Därför har man inte heller förstått kommunens rätt att ta i besittning vägområde med stöd av den byggnadslag som gällde innan markanvändnings- och bygglagen trädde i kraft.

Enligt den tidigare gällande byggnadslagen kunde en kommun på ett byggnadsplaneområde ta ett vägområde i kommunens besittning, det vill säga kommunens användning, även om äganderätten till marken stannade hos de tidigare ägarna. I byggnadslagen fanns ingen bestämmelse om att ett sådant beslut om övertagande skulle fattas av kommunfullmäktige.

När markanvändnings- och bygglagen trädde i kraft 1.1.2000, övergick dessa i kommunens besittning övertagna vägområden direkt med stöd av lagen i kommunens ägo, utan något beslut av kommunen eller någon annan myndighet.

Enligt 218 § 1 mom. i markanvändnings- och bygglagen "övergår ett område för en byggnadsplaneväg, vilket med stöd av byggnadslagen har tagits i besittning av kommunen i kommunens ägo när denna lag träder i kraft." Skillnaden mellan rätt till besittningstagande och äganderätt framgår således tydligt, likaså den omständigheten att äganderätten uppstår direkt med stöd av lag.

I föredragningen har man anfört att ovan nämnda åtgärder överhuvudtaget inte skulle ha varit möjliga, utan att en kommun för att få ett i markanvändnings- och bygglagens 218 § 1 mom. avsett vägområde i sin besittning genom överlåtelse borde ha förvärvat området i sin ägo. Så är det alltså inte, utan först har kommunen med stöd av byggnadslagen tagit vägområdet i sin besittning. Därefter har lagändringen gett kommunen äganderätten till området, även om kommunen inte har registrerat denna äganderätt.

Till vår ansökan har vi även fogat ett utdrag ur en artikel av stadsingenjör Tom Granström i tidningen Maankäyttö 1/2001, där han har förklarat betydelsen av och innehållet i markanvändnings- och bygglagens övergångsbestämmelser och konstaterat bland annat följande: (nedan följer vår egen översättning från finskan):

”Området för en byggnadsplaneväg, som med stöd av byggnadslagen har *tagits i kommunens besittning* (kursivering Granström), övergår i kommunens ägo när markanvändnings- och bygglagen träder i kraft (218 § 1 mom. i MRL). Detta sker oberoende av om ersättningar har betalats för området eller ej. I talrika fall torde byggnadsplanevägarna ha övertagits endast med ett muntligt avtal. I dessa fall är det svårt att påvisa hur kommunens rätt att ta området i sin besittning har uppstått. I regeringens proposition med förslag till markanvändnings- och bygglag utgår man dock från att ett av kommunen i besittning taget område med byggnadsplaneväg övergår i kommunens ägo oberoende av hur besittningstagandet har skett.”

I samma artikel konstaterar Granström även att ”en betydelsefull omständighet är att när kommunen på områden där i bygglagen avsedda byggnadsplaner gällde fick nyttjanderätt till det område där byggnadsplanevägen löpte, får kommunen enligt markanvändnings- och byggnadslagen äganderätten till gatuområdena. Detta är ägnat att göra fastighetssystemet tydligare. Byggnadsplanevägarnas arealer hänger ju fortfarande kvar i arealerna på de fastigheter som har överlåtits områdena, eftersom byggnadsplaneområdena inte har styckats till separata fastigheter. I byggnadslagen fanns inga bestämmelser om överlåtelse av områden för byggnadsplanevägar i situationer där byggnadsplanen ändrades, vilket har lett till oklar och oenhetlig praxis vid övertagande av byggnadsplanevägar och ersättning av dem i situationer där planer ändrats. Denna situation korrigeras nu genom markanvändnings- och bygglagen.”

När markanvändnings- och bygglagen trädde i kraft övergick således området för en byggnadsplaneväg utan överlåtelseåtgärder i kommunens ägo och kom att omfattas av gatuhållningen, om vägen var i allmänt bruk och hade tagits i kommunens besittning.

Enligt 219 § 2 mom. i markanvändnings- och bygglagen ”avses gatuhållningen utan särskilt beslut omfatta gator och byggnadsplanevägar som upplåtits för allmänt bruk med stöd av den tidigare lagstiftningen och som är i allmänt bruk”.

Enligt 103 § i byggnadslagen är ”byggnadsplaneväg på byggnadsplaneområde till allmänt begagnande upplåten väg som inte är i lagen om allmänna vägar (243/54) avsedd väg.”

Vi har till vår ansökan fogat ett utdrag ur protokollet från vägnämndens i Karleby kommun sammanträde 30.7.1968, enligt vilket kommunen i sin besittning har övertagit bland annat den trafikled som numera heter Plogvägen. I protokollet konstateras uttryckligen att de där nämnda vägarna godkänns för övertagande.

Det är ostridigt att Plogvägen ligger på ett gammalt byggnadsplaneområde, att vägen från första början har varit i allmänt bruk och att Karleby kommun med stöd av byggnadslagen har haft rätt att ta vägen i sin besittning. Ett sådant beslut om besittningstagande har kommunen också gjort. Dessutom har ett beslut om besittningstagande till och med kunnat ske tyst, utan ett skriftligt beslut, något som kommunen i detta fall faktiskt har fattat. Stadsstrukturnämnden har således misstagit sig när den har ansett detta vara omöjligt. Karleby kommun har på sin tid fattat det behövliga beslutet om besittningstagning och något kommunalt beslut att förvärva marken har inte då och inte heller senare behövts. Kommunsammanslagningen förändrar naturligtvis inte denna omständighet.

Om det bara hade varit frågan om att Karleby kommun frivilligt skulle ha förbundit sig till att underhålla de enskilda vägarna, skulle kommunen inte ha haft någon orsak att fatta separata beslut om att överta besittningen till vissa vägar, eftersom ett enda beslut i så fall skulle ha fattats att gälla alla enskilda vägar. Nu har besluten fattats särskilt för varje väg genast efter att byggnadsplanen år 1967 hade trätt i kraft. Enligt protokollet har besluten uttryckligen gällt övertagande. Av dessa vägar ligger Plogvägen och delvis även Korpvägen på gammalt byggnadsplaneområde, vilket enligt 213 § 1 mom. i markanvändnings- och bygglagen nu är detaljplaneområde.

I föredragningen till stadsstrukturnämnden har man hänvisat endast till bestämmelserna i den gamla lagen från 1963 om kommunens möjlighet att betala understöd till underhåll av enskilda vägar på byggnadsplaneområde eller att besluta utföra vissa åtgärder på sådana vägar. Bestämmelsen från år 1981 i 103 § i byggnadslagen om vilka vägar som är byggnadsplanevägar har inte beaktats, liksom inte heller de mycket nyare bestämmelserna i markanvändnings- och bygglagen om när en byggnadsplaneväg övergått i kommunens ägo och kommit att omfattas av gatuhållningen. Dessutom har stadsstrukturnämnden i strid med ordalydelsen i Karleby vägnämnds beslut ansett att kommunen inte skulle ha övertagit besittningen till nyss nämnda vägar.

Översättningsmiss och stadsstrukturnämndens felaktiga uppfattning om handläggningen av ärende Dnro 603/03.04.04.16/2024 i Vasa förvaltningsdomstol

I föredragningen i stadsstrukturnämndens protokoll 22.1.2025 § 8 anføres att Vasa förvaltningsdomstol skulle ha avslagit (hylännyt) vår ansökan till förvaltningsdomstolen genom sitt beslut 30.9.2024 (1278/2024). Så är det emellertid inte. Förvaltningsdomstolen har meddelat sitt beslut på svenska och enligt beslutet har saken avvisats (jätetty tutkimatta), eftersom enligt förvaltningsdomstolen rätt processlag inte har använts. Att ett ärende avvisas innebära att förvaltningsdomstolen överhuvudtaget inte har prövat saken och således inte heller har avgjort sakfrågan. Detta framgår också av förvaltningsdomstolens beslut. I den finskspråkiga översättning som Karleby stad har tagit fram och som har lämnats till nämndens medlemmar har detta ord översatts felaktigt. Nämndmedlemmarna har inte fått förvaltningsdomstolens ursprungliga, svenskspråkiga beslut, varför föredragningen inte till denna del har gett en riktig bild av saken. Till denna omprövningsbegäran fogar vi därför en avskrift av förvaltningsdomstolens ursprungliga svenskspråkiga beslut.

Varje kommunmedlem har rätt att göra en ansökan till ett kommunalt organ i en sak som berör kommunen, såsom i en sak som gäller en väg eller gata i kommunen, och få ett överklagbart beslut om saken.

Språket i ärendet

Stadsstrukturnämnden har behandlat ärendet på finska och meddelat sitt beslut enbart på finska, trots att parternas språk är svenska och ansökan har gjorts på svenska. Nämnden har uttryckligen vägrat behandla saken på detta andra inhemska språk eller meddela sitt beslut på det språket.

Nämnden har inte heller förelagts vår ursprungliga ansökan, som var på svenska, utan endast en översättning till finska, som vi bifogat endast för att påskynda handläggningen. Dessutom har nämnden inte förelagts Vasa förvaltningsdomstols ovan nämnda ursprungliga svenskspråkiga beslut, utan endast den översättning som Karleby stad har tagit fram och som alltså har varit felaktig på ovan nämnda sätt och till ledamöterna i nämnden förmedlat uppfattningen att Vasa förvaltningsdomstol redan skulle ha avgjort sakfrågan.

Vid handläggningen av ärendet har man brutit mot språklagen, eftersom saken enligt språklagen borde ha handlagts på svenska. Föredragningen borde ha skrivits på svenska och beslutet borde ha meddelats parterna på svenska. Så har inte skett.

Enligt 12 § 1 mom. i språklagen används som handläggningsspråk i förvaltningsärenden hos tvåspråkiga myndigheter partens språk. Enligt 19 § 1 mom. i samma lag ska beslutet skrivas på handläggningsspråket. Följaktligen är handläggningsspråket i detta ärende svenska och beslutet ska skrivas på svenska.

Om staden vill, kan den givetvis ge nämndens ledamöter en översättning till finska, men den texten är då en översättning, medan den egentliga föredragningen och beslutet är på svenska.

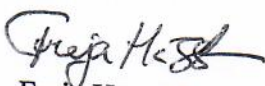
Vid nämndens sammanträden kan ärendet diskuteras på båda inhemska språken, på finska och svenska.

Någon bestämmelse om kommunens förvaltningsspråk finns varken i språklagen eller någon annan lag. Ett sådant begrepp som förvaltningsspråk finns överhuvudtaget inte för kommuner.

Karleby är en tvåspråkig stad och är skyldig att iaktta språklagen.

Med hänvisning till det ovan anförda begär vi att stadsstrukturnämnden i Karleby korrigerar sitt beslut under § 8 av protokollet från stadsstrukturnämndens sammanträde 22.1.2025 och bifaller vår ansökan, enligt vilken Plogvägen och Korpvägen i hela sin längd ägs av Karleby stad och omfattas av stadens gatuhållningsskyldighet.

Kokkolassa, helmikuun 4 päivänä 2025.

Freja Häggblom

Lars-Johan Häggblom

Erik Wikström

Tyllivägen 5, 67600 Karleby

044-2628353

Plogvägen 16, 67600 Karleby

30.09.2024

Dnr 603/03.04.04.04.16/2024

Ärende	Ansökan om inledande av förvaltningstvistemål
Sökande	Freja Häggblom Lars-Johan Häggblom Erik Wikström
Svarande	Karleby stad

Yrkanden i förvaltningsdomstolen

Sökandena har yrkat att förvaltningsdomstolen beslutar om att Plogvägen och Korpvägen i Karleby stad är gator som med stöd av 218 § 1 momentet och 219 § 2 momentet i markanvändnings- och bygglagen i sin helhet ägs av Karleby stad och ska omfattas av stadens gatuhållningsskyldighet, varför Karleby stad bör åläggas att svara för Plogvägens och Korpvägens gatuhållning enligt vad som i lag och med stöd av lag bestäms om gatuhållning.

Sökandena har därtill yrkat att Karleby stad åläggs att ersätta sökandenas rättegångskostnader med 500 euro jämte laga ränta.

Plogvägen och Korpvägen är byggnadsplanevägar som befinner sig på området för den 26.7.1967 fastställda byggnadsplanen, som numera gäller som en detaljplan. Plogvägen och största delen av Korpvägen har med ett beslut av vägnämnden i Karleby kommun 30.7.1968 övertagits av Karleby kommun. Vägarna har vid ikraftträdandet och med stöd av övergångsbestämmelserna i markanvändnings- och bygglagen 1.1.2000 därmed övergått till stadens ägo och ska således omfattas av stadens gatuhållningsskyldighet. Det är inte frågan om enskilda vägar.

Handläggning och utredning av ärendet i förvaltningsdomstolen

Förvaltningsdomstolen har med hot om att ansökan kan avvisas uppmanat sökandena att komplettera ansökan om inledande av förvaltningstvistemål genom att inlämna utredning över tidpunkten när ärendet blev stridigt samt över var och en sökandes rätt att inleda det i ansökan avsedda förvaltningstvistemålet.

Sökandena har inlämnat en komplettering.

Förvaltningsdomstolen har med stöd av 44 § 2 momentet i lagen om rättegång i förvaltningsärenden avgjort ärendet utan att bereda *Karleby stad* tillfälle att bli hörd.

Förvaltningsdomstolens avgörande

Förvaltningsdomstolen avvisar ansökan och avslår sökandenas yrkande om rättegångskostnader.

Skälen för avgörandet

Ansökan om inledande av förvaltningstvistemål

Enligt 20 § 1 momentet i lagen om rättegång i förvaltningsärenden handlägger den regionala förvaltningsdomstolen som förvaltningstvistemål en tvist 1) som enligt lag ska avgöras som förvaltningstvistemål, 2) som gäller offentlighetsrättslig betalningsskyldighet, 3) som gäller något annat intresse eller någon annan rättighet eller skyldighet som har sin grund i ett offentlighetsrättsligt rättsförhållande, eller 4) som gäller ett förvaltningsavtal. Enligt 23 § i samma lag tillämpas på andra förvaltningsprocessuella ärenden i övrigt vad som i denna lag föreskrivs om besvär.

Enligt 82 § 3 momentet i lagen om rättegång i förvaltningsärenden ska förvaltningsdomstolen avvisa ett yrkande som framställts i ett annat förvaltningsprocessuellt ärende bland annat om ärendet har inletts av någon som saknar rätt till det.

Förvaltningsdomstolen konstaterar att det i lagen om rättegång i förvaltningsärenden inte skilt stadgas om rätten att inleda ett förvaltningstvistemål. Det följer ändå av 23 § i nämnda lag att ett förvaltningstvistemål i regel kan inledas av en part i ett offentlighetsrättsligt rättsförhållande och av den vars rätt, skyldighet eller fördel direkt påverkas av ett ärende som gäller ett sådant rättsförhållande.

Förvaltningsdomstolen konstaterar att den i ansökan avsedda tvisten syftar till att fastställa *Karleby stads* gatuhållningsskyldighet på de i ansökan avsedda vägavsnitten. Sökandena har i sin komplettering av ansökan hänvisat till att av sökandena bor Erik Wikström vid Plogvägen, Lars-Johan Häggblom äger ett område som kan nås enbart via Plogvägen samt att Freja Häggblom och Lars-Johan Häggblom bor i början av Tyllivägen och använder regelbundet Plogvägen.

Förvaltningsdomstolen anser att enbart den omständigheten att sökandena bor vid eller använder Plogvägen, inte innebär att sökandena står i partsställning i förhållande till *Karleby stad* i den i ansökan avsedda tvisten som gäller stadens gatuhållningsskyldighet på Plogvägen och Korpvägen. Avgörandet av frågan huruvida staden är gatuhållningsskyldig eller inte på de i ansökan avsedda

vägavsnitten påverkar inte heller direkt sökandenas rätt, skyldighet eller fördel på de grunder som sökandena anfört till stöd för sin rätt att inleda ärendet. Emedan sökandena således på de grunder som framförts saknar rätt att inleda ärendet, avvisar förvaltningsdomstolen ansökan.

Med beaktande av det som nämnts ovan har förvaltningsdomstolen inte med detta avgörande tagit ställning till övriga processförutsättningar.

Rättegångskostnader

Enligt 95 § i lagen om rättegång i förvaltningsärenden är en delaktig i rättegången skyldig att helt eller delvis ersätta en annan delaktigs rättegångskostnader, om det särskilt med beaktande av avgörandet i ärendet är oskäligt att denne själv ska stå för sina rättegångskostnader.

Med beaktande av avgörandet i ärendet är det inte oskäligt att sökandena själv står för sina rättegångskostnader.

Skyldighet att underrätta om delgivningen av beslutet

Freja Häggblom ska utan dröjsmål efter att ha delgivits detta beslut underrätta de övriga undertecknarna av den gemensamma skrivelsen om delgivningen av beslutet.

Den som är underrättelseskyldig är skyldig att ersätta skada som uppstår på grund av att underrättelsen försummas, i den mån det prövas vara skäligt med hänsyn till försummelsens art och övriga omständigheter (lagen om rättegång i förvaltningsärenden 94 §, förvaltningslagen 56 § 2 mom. och 68 §).

Hur man överklagar

Ändring i detta beslut får sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen om högsta förvaltningsdomstolen beviljar besvärstillstånd.

Besvärсанvisning finns bifogad som bilaga HallR (01.20).

Förvaltningsdomstolens sammansättning

Ärendet har avgjorts av förvaltningsrättsdomarna Reeta-Kaisa Eriksson, Hanna Vainionpää och Martina Nyman, som även föredragit ärendet.

Detta beslut är elektroniskt verifierat i förvaltningsdomstolens ärendehanteringssystem.

Distribution

Beslut och avgift

Freja Häggblom, Lars-Johan Häggblom och Erik Wikström, vanlig elektronisk delgivning

Adress: Freja Häggblom

rättegångsavgift 270 euro

(Till förvaltningsdomstolens beslut bifogas en anvisning om hur man begär omprövning av rättegångsavgiften.)

Avskrift utan avgift

Stadsstyrelsen i Karleby stad

Domstolens kontaktuppgifter

Vasa förvaltningsdomstol

Korsholmsplanaden 43, 4 vån. (PB 204), 65101 Vasa

E-post: vaasa.hao@oikeus.fi

Telefonnummer: 029 56 42780

Förvaltnings- och specialdomstolarnas e-tjänst:

<https://asiointi.oikeus.fi/sv/hallintotuomioistuimet#/>

Uppgifter gällande behandlingen av personuppgifter och dataskydd finns tillgängliga på: <https://oikeus.fi/hallintooikeudet/vaasanhallinto-oikeus/sv/>